

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Institutio Vitæ Ad Exemplar Passionis Domini Et Salvatoris Nostri

Sgambata, Scipio

Dillingæ, 1686

Cap. XI. In bonis honorificis humilitati studendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53753)

replectendum putes, at est, quod censeas
jure metuendum. Quod geris corpus, est,
quod pondere ipso te deorsum trahit,
quod nihil aliud, quàm suas illecebras &
suavitates amat, quod animi officia sem-
per obturbat, quod, quemadmodum ip-
sum in mortem ruit, ita te quoque in per-
niciem trahit; cave cum ipso ludas, joca-
ris, rideas: ludus hic seria tibi pericula
affert; risus hic luctus tibi adducet sem-
piternos. Ergo memineris dicti illius:
Flagellum equo, & camus asino: nec pu-
tes, tum tantum opus esse calcaribus, fræ-
nis, flagellis, cum equus ceciderit, sed
multò magis, dum stat, ne cadat.

CAPUT XI.

*In bonis honorificis humilitati
studendum.*

Tunc milites presidis suscipientes Je-
sum in prætorium congregaverunt
ad eum universam cohortem, & exuen-
tes eum chlamydem coccineam circumde-
derunt ei, & plectentes coronam de spinis
posuerunt super caput ejus, & arundinem
in

*Math.
27. v. 27*

in dextera ejus, & genu flexo ante eum il-
ludebant ei dicentes: Ave Rex Judae-
rum, & expuentes in eum acceperunt a-
rundinem: & percutiebant caput ejus. Et
postquam illuserunt ei, exuerunt eum
chlamyde, & induerunt eum vestimentis
ejus. Hoc superest ad perfectum virtutum
omnium exercitium. Hoc summum est
in Christianae disciplinae experimentis, &
merito ultimum locum inter viae illumi-
nativae progressus, & proficientium incre-
menta sibi vendicat. Fuere inter Ethnicos
quoque nonnulli, qui bona utilia virtutis
causa respuerent; fuere, qui ejusdem stu-
dio bona jucunda contemnerent: sed,
qui Honorifica serio averfarentur, non
facile est invenire. Primus id Christus
Dominus incomparabili exemplo docuit,
qui, cum esset Rex Glorae, omnisque
honor, omnis dignitas deberetur, non
modò homo inter homines loco abjecto
& humili nasci voluit, sed etiam omni
ignominia affici, summa cum contume-
lia & indignitate tractari. Duo igitur mo-
bis discenda sunt: alterum, ut contume-
liae & ignominias non putemus intoler-

bile malum esse, quin eas libenter & strenuè perferamus; alterum, ut contrà honores ac dignitates non adeò ingens bonum esse credamus, nec ijs extollamur, aut superbiamus. Utriusque rei habemus illustre in hac una Evangelica narratione documentum. Primum hoc statuendum est, ad eam ignominiam, contemptum, contumeliam, quâ Christus affectus est, neminem unquam perventurum; nihil enim turpius fingi potest, quàm virum honestum, gravem, hactenus pro sancto habitum, pro sapientissimo publicè auditum, pro Rege divinitus misso cultum, nunc à Pontifice sacrilegum, à Rege stultum, à Præside Cæsaris hostem judicatum, produci in medium prætorij atrium, & initiò à summa injuria & contumelia factò in conspectu omnium suis vestibus exui, & chlamyde purpurea indui, ac cetera in illum fieri, quibus nemo facile cogitans quicquam ad ignominiam & ludibrium possit adjicere. Nam ad tria illa judicia confirmanda, quæ de ipso edita erant, omnia fieri videbantur: ut sacrilegum & impium significarent, qui divinos

honores affectâset, genu flexo ante eum
se adorare simulabant; Ut stultum osten-
derent, arundinem ei in manus dabant,
eâque caput ipsius percutiebant; Ut Regi
nominis invasorem, & Cæsaris æmulum
indicarent, chlamydē ei circumdederunt,
& coronam imposuerunt, & Regis eum
nomine salutabant. Quæ contumeliæ eo
graviores erant, quò minimè in irritum
cadebant: nam Christus & revera Deum
se esse dixerat, & ejusmodi sapientiam do-
cuerat, quæ stultitia est huic mūdo, & Re-
gem se esse non occultè pronuntiaverat,
dum & Christum se fassus fuerat, & Hie-
rosolymam quadam triumphi specie in-
gressus pueros, à quibus Rex salutabatur,
adeò non objurgaverat, ut etiam repre-
hendentibus Phariseis diceret, si illi ta-
cuissent, lapides eadem locuturos. At illi
demum convicia nos gravissimè excruciant,
quæ videmus ex vero esse ducta, &
ab ijs, qui audiunt, vera existimari. De
inde ad hæc omnia illud accedebat, quò
jam damnatus, & crucis supplicio addi-
ctus hæc patiebatur, quò & gravior fiebat
atrocitas illius injuriæ, quæ ne morituro

quidem parcebat, & intolerabilior ictus; quippe hoc supremo vitæ actu tanto cum dedecore inter tot probra conspici acerbissimum erat, nec relinquebatur vitæ tempus, quò hæc ignominia dilui posset, ac læsus honor restitui. Postremò ipsa solitudo ejus, qui antea sectatoribus ac discipulis semper stipatus incedebat, non levis ei dedecoris ac probri notam afferebat. Non enim frustra eum nunc ab omnibus esse desertum vulgus cogitabat, non frustra post tanta prodigia edita nullum hominum inveniri, qui pro eo verbum facere auderet: ne Jairum quidem Archisynagogum, cujus ipse filiam suscitaverat, ejus causæ patrocinari; ne Lazarum quidem, qui jam quatrìduò mortuus è sepulchro fuerat evocatus, quicquam ejus periculo moveri; ne ipsum quidem sibi opem ferre. Nam ubi illa virtus, quæ priùs vel mari, ventis, dæmonibus, morbis, nedum hominibus imperabat? ubi ille animus, illa constantia, illa vox, à qua tot populi pependerant? quam hi ipsi gentis Judaicæ Principes & Magistri semper verebantur, sæpe metuebant? Quò ista omnia evanuis-

O 3

sent,

sent, non facile quisquam è populo assequi cogitandò potuisset. Itaque necesse erat omnes existimare, non vana fuisse, quæ Pharisei ac Legisperiti jactabant, hunc hominem nec pium, nec probum, nec sanæ mentis esse, sed Samaritanum, larvis agitatum, insanum. Quis eò usque ignominia unquam progressus est? Quando igitur omnia, quæ nos unquam pati contingeret, infra hanc sunt contumeliam, quando omnis irrisio, omnis calumnia, omnis infamia, quæ nobis infertur, & levior erit semper, & verior, quid causæ est, cur eam ferre recusemus? Verùm quia miserum est miseriarum solatium, quod tantùm à miserioris spectaculo ducitur, & facile respondere quis potest, Christum Dominum ideo hæc tulisse constanter, quia inter hæc beatus, ac suæ gloriæ, quam apud Patrem æternum habebat, sibi conscius erat, & sciebat, hæc ipsa sibi ad summum honorem cessura, ac demum sua voluntate hæc omnia patiebatur, ne, inquam, ista quis suæ arrogantia ac superbia obtendat, occurrendum est. Primum expectandum non est, ut ea omnia reperiamus

in

in Deo, quæ in nobis sunt, sed ea ipsa, quæ in illo ampliora & nobiliora sunt, faciunt, quò minùs ille se his contumelijs & opprobrijs objicere debuisset: atqui objecit se ijs, eaque pertulit. Cùm igitur ille, cui gloria idemerat, quod ejus essentia, non recusârit infamiam, cur tu eam recusas, quæ te decet, quam tu fortè meruisti? Deinde illa omnia, quæ in Christo erant, ejus ope & beneficio tu etiam quadam imitatione consequi potes. Ille inter contumelias beatus erat, potes & tu beatus esse, si voles. *Conjungere Deo, & sustine*, Ecclesiastici consilium est; id si feceris, beatus eris. Denique Christus beatos pronuntiavit, qui multa paterentur: non ergo eam beatitudinem sibi reservavit, sed nobiscum voluit esse communem. Ipse inter calumnias & convicia pacatô & ab omni indignatione procul remotô animô erat, esto & tu ipsius ope & gratiâ; Ille meminerat, hæc omnia sibi mox honori & gloriæ fore, memineras & tu; Ille volens patiebatur, volens patere & tu. Præ omnibus autem id nos armare adversus opprobria & contumelias potest, si sapienti

*Eccl. 2.
v. 3.*

iudicio singula expendamus, quid sit, quod
 dicatur aut fiat, à quibus, quò animò?
 Quid sit, verum an falsum? Si verum
 non est, cur vero offendamur. Si falsum
 non est, cur falsa curemus, quæ mox ma-
 jore cum nostra gloria detegentur. A qui-
 bus? ab hostibus? quid mirum? at nemo
 credit. Ab amicis? quid novum? at nemo
 laudabit. Ab inferioribus? negligendum
 est. Ab æqualibus? ignoscendum. A supe-
 rioribus? perferendum. Quò animò? er-
 rore? non igitur offendamur; nemo enim
 injuriam inferre dicitur, quam se inferre
 nescit. Consilio? quod potest esse consili-
 um injuriæ injustè inferendæ? semper hic
 error est. Condonemus errantibus, & nos
 sæpe erramus. Summa est, ut, qui injuri-
 am accipit, eò se sciat superiorem esse, qui
 illam infert; nemo enim alium gravi in-
 juria frustra afficit, sed ut deprimat, ut de-
 jiciat, quod non faceret, nisi eum putaret
 suis luminibus officere: nihil deprimitur,
 nisi quod extat, nihil dejicitur, nisi quod
 eminet. Quod si ne tū quidem dejiceris,
 vel deprimeris, tantò eris altior ac superi-
 or, tantòque minùs tua dignitas ejus im-
 probi-

probitate minuetur. Indignum est, hominem ad imaginem Dei factum, animum immortalem, Dei capacem, magnis Dei muneribus ornatum, ex alieno vel errore vel affectu pendere, & hoc se putare esse, quod alter eum esse crediderit, non quod eum Deus esse voluerit, ac pluris æstimare conservi iudicium, quàm Domini beneficia. Quid mihi tecum, quisquis es, Animatum Dei opus, Dei filia, Christo cara præ sua vita, civis Sanctorum, consors Apostolorum, Martyrum, Confessorum, post non multos dies illic perpetuò futura? interea fide vivo, spe nutrior, caritate sustentor. Tu me credas, quod voles, nec, si me hoc esse credideris, mihi bene erit, sed tibi, qui verum intelliges; nec si aliud somniaveris, mihi malè erit, sed tibi, qui falsum cogitabis. Quid meâ interest, qualis tibi sim? modò Christo, modò Deo prober, modò ijs, qui Dei & Christi locum obtinent, parere non celsam, quæ mihi sit sollicitudo & cura reliquorum? Hæc tamen omnia non tanti esse debent, quanti Salvatoris exemplum, quò non modò hæc nobis minùs gravia reddi oportet,

O s

tet,

tet, sed optanda & jucundissima; quippe quibus ei similes reddamur, ad quem quò magis accedimus, eò sumus sublimiores ac diviniore. Semel statuendum est, Christum esse Regem gloriæ, cùm id constiterit, facilè apparebit, in eo veram gloriam, honorem, dignitatem sitã esse, ut quàm simillimi ei simus. Quodsi ita de gloria sentiamus, verendum non est, ne aut honores humanos, dignitatésque avidius expetamus, aut ijs efferamur & superbiamus. Nam, qui meminerit Christum Dominum, cui nihil ad perfectionem humanæ vitæ defuit, omni ejusmodi externa gloria ac dignitate caruisse, is certum ducet, nihil illis additis homini perfectionis accedere, nihil adeptis decedere; imò cùm ea, quæ his opposita sunt, adeò Christus adamârit, volueritque eos, qui ipsum sequuntur, his maximè gaudere, mœroris ac tristitiæ potiùs materiam præbent. viro cordato ac Sapienti honores ac dignitates, quòd se videat, ea re à Domini imitatione abduci, quàm gaudij ac lætitiæ. Nec quisquam erit excelsi animi vir, & perfectionis Christianæ amore dignus, quin

quip-
quem
subli-
ndum
am id
veram
esse, ut
ita de
t, ne
avidu-
super-
istum
n hu-
terna
m du-
tionis
o cum
ristus
m se-
eroris
ebunt
ac di-
omini
lati-
ni vir,
gnus,
quin

quin seriò hos honores spectans putet, eos
vana figmēta honoris, & vera esse ludibria.
Nam, & qui positò genu supplices ac ve-
nerabundi alicui accidunt, sæpe eundem
clam irrident, & , cui dicunt: Ave Rex,
ei sæpe alapas infligunt, & ut hoc non
sit, certè, qui ab alijs honorari magni
æstimant, ij, quibus se anteferre cupiunt,
eorum solis cogitationibus putant se fieri
posse majores. Nos igitur hæc vana missa
facientes, veram gloriam ex Christi
Domini imitatione quæra-
mus.

INSTI-